

Яўген ЛІТВІНКОВІЧ:

«БЫЦЬ ВА ЎСІХ НА ВАЧАХ? ТАКОЙ МЭТЫ Ё МЯНЕ НЯМА»

На радзіме ў Беларусі ён актыўна і настойліва ўдзельнічаў у конкурсах артыстаў-вакалістаў рознага ўзросту — ад гарадскога фестывалю да маштабных рэспубліканскіх праектаў... Невысокі і каржакаваты, з нечакана высокім голасам юнак з першых нот ураджаў публіку і суддзю ў запамінаўся на доўга. Але конкурсы міналі, а перспектывы заставаліся цямнянімі: на вялікай сцэне, відаць, Жэню нішто з мэтраў не бачыў. Адны дзверы зачыняліся, ён цярдліва грукнуў у дзверы. Потым, напэўна, перастаў чакаць цудаў. І рушыў за мяжу. Менавіта там Яўгену Літвінковічу і ўсміхнулася ўдача.

Спачатку ён зрабіў сапраўдны фурор на праекце «Україна мае таленты», а потым на шоу «Х-Фактор» дайшоў да суперфіналу. Аказаўся другім, але гэты вынік шматлікі ўжо прыхільнікі ўспрынялі не менш, чым перамогу. Тут, што называецца, працэс пайшоў: першы кліп, запіс дэбютнага альбома, вялікі сольны канцэрт... Нядаўна Жэня Літвінковіч прадставіў ужо другі па ліку кліп на аўтарскую песню «Да цябе!». Праз некалькі дзён у артыста пачынаецца вялікі ўсеўкраінскі тур. Напярэдадні гастролю, хоць графік у яго вельмі напружаны, Жэня распавёў «Звяздзе» аб тым, што змянілася ў яго жыцці, чаго не хапае чалавеку, мары якога збыліся, і ці лічыць ён сябе «фармацыйным» выканаўцам.

«Х-Фактор». Як змянілася за гэты час ваша жыццё? — няма адчування пераносу ў іншы свет? — Не, знаходжуся па-ранейшаму ў межах Зямлі. (Смяецца.) Вялікая колькасць працы, асабліва цяпер, калі ідзе падрыхтоўка да канцэртнага тура, не дае магчымасці разнявольціцца і пачаць гуляць у аблоках. Студыя — рэпетыцыя — студыя — сон... І так па коле. З іншага боку, менавіта гэтага я і хацеў. Так што скардзіцца вам на сваё цяперашняе жыццё я дакладна не буду!

— Ваш поспех падтурнуў да актыўных дзеянняў і іншых маладых артыстаў, беларусы літаральна «пачкамі» пацягнуліся на кастынгі ўкраінскіх шоу. Ці сочыце вы за дасягненнямі суайчыннікаў? — На жаль, не. Я не раблю з

— Аншлаговія летнія канцэрты, два яркія кліпы, дэбютны альбом, усеўкраінскі гасцёрлы тур, практычна гатовы альбом, праца з моцным прадаючым цэнтрам — здаецца, мары пра поспех у любімай справе хапае. І ўсё ж, чаго не хапае для шчасця? — Родных і любімых людзей побач... А яшчэ вельмі хацелася б завесці дамашнюю жывёлінку — ката альбо сабаку. Але я разумею, што гэта вялікая адказнасць. Іх жа трэба карміць, выхоўваць, а я дадому ў кіеўскую кватэру прыходжу, па сутнасці, толькі паспаць і пераапруцца. Таму пакуль што і гэтага я не магу сабе дазволіць. А аддушныя якой-небудзь вельмі не хапае...

— У Беларусі ваш стыль часцей за ўсё характарызувалі адным словам: «нефармат». Ці адчуваеце сябе зараз «фармацыйным» артыстам? Ці імкніцеся наогул «паграпіць у хвалю» шоу-бізнесу? — Дарэчы, ва Украіне наогул сабралася даволі вялікая «творчая дыяспара» беларусаў: тэле- і радыёпрадзюсары, журналісты, артысты... Ці адчуваеце вы чыносіць дапамогу, падтрымку? Альбо ў асноўным кожны сам па сабе?

«Творчасць мусіць заставацца палётам душы, а быць проста «гаворачай галавой» я не хачу».

— Шчыра кажучы, ніколі да гэтага не імкнуўся. Большасць песень у дэбютным альбоме напісана мной — і словы, і музыка. І сапраўды, я іх ствараў так, як сам адчуваю, не задумваючыся пра тое, возьмуць іх на радыё ці не. Творчасць павінна заставацца палётам душы, а быць проста «гаворачай галавой» я не хачу. Калі пэўныя творы трапляюць у ратацыю, магу гэтай толькі парадавацца. Але мэты быць ва ўсіх на вачах у мяне няма.

— Як часта апошнім часам удаецца бываць на радзіме і каго, акрамя мамы, абавязкова стараецца ўбачыць? Ці падтрымліваеце вы стасункі з выканаўцамі, з якімі выступалі яшчэ ў «Новых галасах Беларусі»? — Дома ўдаецца пабачыць надзвычай рэдка. На жаль ці на шчасце, але канцэрты графік расце не па днях, а па гадынах. Апошні раз на радзіме я быў месяці тры ці чатыры таму. Заязджу, і тое па працоўных справах, у родны горад. Удаляюся пабачыць усяго адзін дзень. Але хоць бы так. Для мяне вельмі важна было пабачыцца з мамай і сястрой — яны вельмі па мне сумуюць...

— Калі дазволіце, закранём асабістую тэму (сотні і тысячы прыхільніц затулілі подых).

— Дый я таксама, шчыра прызнаюся, вельмі зндзіўся па доме... Так хочацца бачыцца з сям'ёй часцей! Што да хлопцаў і дзяўчат з «Новых галасоў Беларусі», то з некаторымі, як на той час пасябравалі, так і сёння сумуюць — перапісваемся ў сацыяльных сетках, вішнем дагэтуль — перапісваемся ў сацыяльных сетках, вішнем аднаго з рознымі святамі. Сноўма, стараемся не губляцца.

«Заўжды трымаю кулакі за землякоў і жадаю ім поспеху!»

— Калі дазволіце, закранём асабістую тэму (сотні і тысячы прыхільніц затулілі подых).

Выпрабаванне меднымі трубамі часта аказваецца не па сілах сябрам і каханым творчых людзей. У вашым выпадку — ці засталіся сапраўдныя сябры і сапраўдныя пачуцці?

— Мне складана адказаць на гэта пытанне, бо ў Кіеве я, па сутнасці, адзін, за выключэннем турэцкай каманды, з якой працую. Усе мае родныя і сябры засталіся ў Беларусі. Магчыма, калі б я вярнуўся назад, змог бы адчуць і сказаць, ці змянілася што-небудзь у нашых стасунках. Хачу верыць, што ўсё засталася як раней. Шчыра і па-сапраўдному.

— Такі прыныцёвы момант: Яўген Літвінковіч сёння — гэта беларускі ўкраінец ці ўкраінец беларускі?

скі беларус? Розныя крыніцы, ведаеце, ужо разыходзяцца ў меркаванні...

— Адкажу так: ён інтэрнацыянальны! (Смяецца.) Я ў першую чаргу артыст, а нацыянальная прыналежнасць, мяркую, для сплахучоў дакладна не мае ніякага значэння. Як жакуць, галоўнае — каб чалавек быў добры.

— З продажам вашай жодзіскай кавярні «У Жэні» тэму рэстаранага бізнесу вы для сябе таксама закрывілі? Ці ўсё ж хочацца вярнуцца туды з параднага ўхвадога?

— Вельмі хочацца! «У Жэні» — гэта было маленькае ўтульнае месціца, у якім я ўсё (ад дэзайну да прыгатавання страў) рабіў уласнымі сіламі. Я быў і дырэктарам, і поварам, і барменам. Так што калі ў будучым і адкрыю сваю ўстаноў грамадскага харчавання, то гэта ўжо будзе як мінімум рэстаран: трэба ж развівацца!

«Я лічу, што ўсё ў нашым жыцці адбываецца так, як павінна быць».

— Аглядаючыся назад, я шкадаю... Працягніце, калі ласка, фразу.

— Аб тым, што калісьці аб чымсьці шкадаваў. (Задаква ўсміхаецца.) Насамрэч, я лічу, што ўсё ў нашым жыцці адбываецца так, як павінна быць. Галоўнае — заставацца шчырым і сумленным і, нягледзячы на ўсе цяжкасці на шляху, рухацца далей. Чаго і вам усім жадаю!

Гутарыла Вікторыя ЦЕЛЯШУК. Фота з афіцыйнага сайта артыста www.litvinovich.ctb.ua

Даведка «Звязды»

Яўген Літвінковіч нарадзіўся 4 лістапада 1982 года ў Жодзіне ў сям'і фатографа і майстра па рамоне абутку. У 10 гадоў самастойна паступіў у мастацкую школу, якую скончыў з адзнакай. Паралельна займаўся баявымі адзінаборствамі (цяпер КМС па дзюдо). У 2006 годзе ўзяў сваё першае Гран-пры — на фестывалі «Жодзінская вясна», пазней атрымаў спецыяльны прыз на абласным конкурсе. Удзельнічаў у праектах «Новыя галасы Беларусі», «Музычны суд», «Акадэмія талентаў», спрабаваў прабіцца ад Беларусі на «Новую хвалю». Летась заняў 2-е месца ва ўкраінскім тэлешоу «Х-Фактор» і падпісаў кантракт з прадаючым цэнтрам СТБ.

Паверыць у сябе

ПРЫГОЖЫ, ЛЮБІМЫ, ПАСПЯХОВЫ...

КАБ БЫЦЬ ТАКІМ, НЕ АБАВЯЗКОВА МЕЦЬ МАДЭЛЬНУЮ ЗНЕСНАСЦЬ І НЕВЕРАГОДНАЕ БАГАЦЦЕ

Нехта сказаў, што жыць з нізкай самаацэнкай — усё адно што ехаць у аўтамабілі з уключаным тормазам. Бывае, што мы думаем пра сябе: я недастаткова прыгожы, разумны, шчаслівы... Часцей за ўсё гэта далёка ад ісціны, але нішто так не ўздзейнічае на наша самаадчуванне, як самаўнушэнне.

— Высокая ці нармальнае самаацэнка — важная каштоўнасць, якая дазваляе дабіцца ў жыцці значна большага. — Кажы загадчыца псіхалагічнага лабараторыі Мінскага гарадскога псіхонэўралогічнага дыспансера Таццяна УШАКЕ-ВІЧ. — Адуць ж бярэцца нізкая самаацэнка? З дэпрэсіі, з бачкоўскага выхавання: «Зноў разбіў, недарэка!»... «Паллядзі, на каго ты падобны, мурза!»... «Простых рэччу не разумееш, дурань!»... Аднак бывае і так, што ў цалкам паспяховага чалавека самаацэнка раптам апускаецца да нулявой адзнакі. Часам для гэтага бывае дастаткова звестак аб зраптаным скарачэнні на працы. Акрамя знешніх абставін, сваю ролю тут іграе і тып тэмпераменту. У сангвініку і флегматыку самаацэнка, як правіла, стабільная, у халерыку — скача, а ў меланхоліку часцей заніжана.

Псіхалогія найумольна: пакуль у чалавека праблемы з самаацэнкай, не бачыць яму гарманічных стасункаў з каханым і сям'ёй. Поле,

прызначанае для кахання, застаецца полем бітвы. Значыць, самаацэнка трэба павышаць.

Дарэчы, калі вы хочаце вылучыць сярод знаёмых самадастатковага чалавека, паназірайце за ім: ці ёсць у яго лексіконе словы ацэнкі? Калі ёсць, значыць, ён не самадастатковы. Высокая самаацэнка прыводзіць да... поўнай адсутнасці патрэбы ацэньваць сябе і наогул што б там ні было!

Падумаіце: што ў свеце зменіцца ад таго, як я гэта ацэню? Хіба сітуацыя зменіцца толькі таму, што я лічу яе несправядлівай? Вядома, не. У маіх сілах адно: разабрацца, чаму гэта сітуацыя можа мяне навуць, што я павінен зрабіць, каб мне стала камфортна і г.д. Як бы я не ацэньваў чалавека, лепей ён ад гэтага не зробіцца. Мняюся, мы па іншых прычынах: таму што развіваемся, таму што нам самім неабходны гэтыя перамены. Негатыўная ацэнка іншых нас толькі зле, выводзіць з сябе, прымушае або камплексаваць, або раць адносіны. Восць на што ідуць тыя, хто ацэньвае блізкіх.

Калі ж мы ацэньваем сябе і высвятляецца, што мы сабою незадаволены, мы проста аўтаматычна на пасылаем у прастору сігнал, які аднойчы нам «адгукнецца». Хто-небудзь абавязкова сам прынізіць, пакрыўдзіць і г.д. Што ў сваю чаргу яшчэ больш панізіць нашу самаацэнку.

Іншы бок справы: занадта высокая самаацэнка, схільнасць да

самалюбавання. «Я лепш за ўсіх!» Калі мы ўзвялічваем сябе, то прыніжаем іншых. Ці трэба тлумачыць, што мы атрымаем у адказ?

Крок за крокам:

1. Бацькі павінны памятаць, што калі ўвесь час паўтараць дзіцяці: ты нічога не ўмееш і г.д., то аднойчы яму не абмінуць праблемы з самаацэнкай. Як бы там ні было, крэдытуецца толькі сам чынак, а не віноўнік. Дзіця павінна ведаць, што яго любяць такім, якое яно ёсць.
2. Забудзьцеся на тое, што моцна хочаце павысіць самаацэнку. Моцнае жаданне часам толькі перашкаджае. Жывіце і верце, што аднойчы даб'юцца ўсяго, чаго захацце.
3. Калі вырашаеце нешта зрабіць, рабіце гэта. Чым даўжэй спра-

буеце пацаць, тым больш пераадольнымі здаюцца цяжкасці.

4. Кожны дзень даведваюцца пра нешта новае, рабіце новае. Гэта пашырае зону душэўнага камфорту.
5. Не бойцеся задаваць пытанні. Лепей аднойчы здацца дурнем, чым раз за разам трапляць у непрыемную сітуацыю.
6. Рабіце ранішнюю гімнастыку, запішыцеся ў транжорную залу. Моцнае цела дзіўным чынам уплывае на дух.
7. Сацьце за «добраямі»: гардэробам, прычоскай, парадкам у кватэры і на працоўным месцы.
8. Часцей хваліце сябе, нават за нязначныя поспехі.
9. Усміхайцеся. Усмешка — балзам для душы.
10. Не параўноўвайце сябе з іншымі. Параўноўвайце толькі сябе ўчарашняга з сабой сённяшняга.

11. Ніколі не апраўдвайцеся. Спакойна патлумачце свой учынак.
12. Не давайце шанцу страху. Трымайце ў галаве запасны выхад. Калі і будзе нудна, то гэта ўсяго толькі вопыт. Проста адмоўны.
13. Не імкніцеся быць бездакорным ва ўсім.
14. Дапамагайце навакольным. Так вы ніколі не адчуеце сябе безнадзейным нядачнікам.
15. Планауйце. Дзень, тыдзень, год. І па ходу карэкціруйце свой план.
16. Нават самую нецікавую справу не рабіце механічна. Хутчэй і лепей мы зробім тое, чаму нададзім цікавасці.
17. Дружба і шчырыя адносіны — выдатныя лекі ад нізкай самаацэнкі. Калі нехта вас любіць, вы ўжо не аўтсайдар.
18. Дзейнічайце! Каб быць прыгожым, любімым, паспяховым, неабавязкова мець мадэльную знеснасць, неверагоднае багацце ці энцыклапедычныя веды ў галіне атамнай фізікі. Дастаткова верыць у сябе.

Святлана БАРЫСЕНКА

РАЗМАЎЛЯЙ ПА-БЕЛАРУСКУ І ЭКАНОМ ГРОШЫ!

Гэтай тэмай зацікавіў мяне знаёмы, які распавёў некалькі гісторыяў са свайго жыцця. Справа ў тым, што ў паўсядзённым жыцці размаўляе па-беларуску і ў апошні час часта атрымліваў зніжкі «па моўнай прыналежнасці». Адзін з выпадкаў — калі карыстаўся анлайн-барэхолкі скінуў хлопцу 30 долараў пры пакупцы мабільнага тэлефона. І такое, кажа Зміцер, адбываецца з ім час ад часу. Мне падалося гэта незвычайным, і я даведалася пра гандлёвыя пункты сталіцы, дзе прапаноўваюць зніжкі беларускамоўным.

Парэкамандавалі завітаць у «Маскоўска-Венскі» гандлёвы цэнтр, што на праспекце Незалежнасці. Асартымент крамы «InShoZZ» — абутак сусветна вядомых брэндаў.

— Скажыце, гэта праўда, што я магу атрымаць зніжку на ваш тавар, бо размаўляю па-беларуску? — пытаюся ў хлопца за прылаўкам.

— Безумоўна! — усміхаецца ён мне і адрэзу пытае, адкуль я даведалася пра іх акцыю. Заўважана, што маладому чалавеку было прыемна пачуць, што «InShoZZ» мне параілі іх кліенты. Ілья, адзін са стваральнікаў ідэі, расказвае, што кране паўтара года і для беларускамоўных кліентаў заўсёды дзейнічае 5-працэнтная зніжка на любую пару абутку. — Я зацікаўлены ў тым, як пашыраць ужыванне нашай мовы. Сёння стварэнне такой акцыі — адзінае, што я магу зрабіць для развіцця мовы. Гэта абсалютна не дзеля піяры. Хутчэй за ўсё — патрэба душы.

— А як пакупнікі даведваюцца пра зніжку? — Пераважна звяртаюцца нашы пастаянныя кліенты. Бывае, што прыходзяць і махлююць. Па ляманай гаворцы адрэзу разумеем, ці сапраўды размаўляе чалавек па-беларуску. Але для нас ужо добра, калі чалавек успамінае словы на роднай мове. Яна аслабляе. І гэта абсалютна праўда.

Была ў нас ідэя ахапіць увесь паверх «Маскоўска-Венскага» гандлёвага цэнтру і далучыць астатніх павільёнчыкаў да прыхільнікаў роднай мовы, але не атрымалася пакуль, — усміхаецца. — Але вы можаце завітаць у краму насупраць. Знаёмлюся з Валерыем, які займаецца продажам моладзевых жаночага адзення вядомых еўрапейскіх брэндаў у павільёне «Мой модны кут»:

— У асноўным наш кантынгент — студэнткі, школьніцы старшых класаў, — расказвае ён. — У краме пры пакупцы адзення ўсім беларускамоўным дзятчатам зніжка. На жаль, не шмат іх звяртаецца. Дарэчы, 10 снежня будзе другі дзень народзінаў «Майго моднага кута», і ідэя беларускай мовы усталявалася ў павільёне з першых дзён існавання. Я думаю, што, калі ў мяне і зменіцца від гандлю, ён таксама будзе суправаджацца і пашырацца роднай мовай.

— Ці не думаеце, што многія могуць проста прыкінуцца беларускамоўнымі дзеля зніжкі? — Цікава назіраць за людзьмі, якія па-рознаму рэагуюць на мову: адны ўступваюць у размову, другія кісла азіраюцца, ледазь не фыркаючы, і выходзяць. У асноўным гэта жанчыны пажылога ўзросту, у некаторых праз слова чуваць «чэ-то, чэ-чэ...». Яны прыходзяць у час абеду і іх значна менш. Напэўна, гэта добра, бо спыняюцца ў краме, нават без набывання рэччу, тыя людзі, для каго атмасфера беларускасці блізкай і прыемная. Асабіста я не лічу сябе добрым мовазнаўцам — хутчэй за ўсё, аматарам, які дапускае памылкі. Але, між тым, не саромеюся перад людзьмі разгартуць руска-беларускі слоўнік 1920-х гадоў, які заўжды ляжыць на рабочым сталі, і пажартаваць.

— А чаму ў вас узнікла менавіта такая ідэя бонусаў? — Нейка святкаваў 50-годдзе брата ў рэстаране «Мірскі замак». Сяроднеўковы інтэр'ер ліцейнай Беларусі мне вельмі спадабаўся і нават захапіў, але ніводнага слова па-беларуску з вуснаў прыгожых дзятчат-адфіцыянткаў, апраунтых у нацыянальных строі, я не пачуў — прынамсі, які і песняў, якія гучалі на англійскай і рускай мовах. Задумка цалкам беларускага рэстарана калісьці была добрай, але неапрацаваная, тым больш, які паведамлілі супрацоўнікі, іх будынак выкупіў нейкі багаты лівеец.

Гэты выпадак падтурхнуў мяне рухацца ў кірунку сваёй мовы. Я лічу, калі б у 10% крам Мінска практыкавалася падобная сістэма бонусаў для тых, хто размаўляе па-беларуску, то гэта спрыяла б распаўсюджванню мовы сярод нашага насельніцтва. Мова вартая увагі. Яна гэтага заслужыла.

Таксама Валерыя распавёў аб планах рамонтны памяшкання. Ён хацеў бы знысці мастака, які б намаляваў на сценах вообразы беларускіх прыгажунь Рагнеды, Еўфрасіны Полацкай, Барбары Радзівіл, каб наведвальнікі ведалі не толькі мову, але і гісторыю!

Прыемна, калі людзі клапоціцца не толькі аб матэрыяльнай выгадзе, але і аб духоўнасці людзей, ад роднай беларускай культуры. Пагадзіцеся, так здорава запаліць менш толькі таму, што размаўляеш па-беларуску. А можа, і вы, шаноўныя чытаны, атрымлівалі падобныя зніжкі «па моўнай прыналежнасці»? Падзяліцеся адрасам крамы!

Дарына ЗАПОЛЬСКАЯ.

Вераніка ЦІРКО.

ЯШЧЭ АДЗІН КРОК «ДЫНАМА»

Вікторыя Азаранка скончыла сезон з траўмай. Футбольнае «Дынама» разграміла «Гомель». А Уладзімір Самсонаў зноў гучна нагадаў пра сябе. «Звязда» ўспамінае самыя яркія спартыўныя падзеі мінулага тыдня.

1. За чатыры туры да заканчэння чэмпіянату Беларусі па футболе мінскае «Дынама» аддзяляе пяць ачкоў ад другога месца. У матчы 28 тура падпалечны Роберта Масасанга з буйным лікам перайгралі «Гомель» — 4:1. Уругвайскі форвард бела-сініх Эрнан Фігарэда, дарэчы, паражае вароты гамельчан у пятым матчы запар. Пасля сустрэчы галандскі трэнер падсумаваў выступленне сваіх футбалістаў, а таксама выказаў нараканні наконт судзейства: «Чакалі, што «Гомель» будзе дзейнічаць агрэсіўна, таму зрабілі ацэнку на граматнай пазіцыянай гульні. А хуткі гол Канцавога спраціў задачу. Адзінае, чым незадаволены, — гол з пенальці. Думаю, пасля таго, як лік стаў 3:0, футбалісты трохі расслабіліся і дазволілі саперніку стварыць некалькі момантаў. І зусім незразумела, чаму арбітры не разгавалі на сітуацыі, калі гамельчане былі

ў афсайдзе. Менавіта ў такіх матчах і трэба забяваць больш, чым атрымліваецца... каб перастрахавацца».

Неблагія перспектывы мінчан на другое месца адкрыліся пасля пятага запар паражэння іх прамога канкурэнта — салігорскага «Шахцёра». У гацвяным матчы гарнякі саступілі «Тарпеда»-БелАЗу. Напрыканцы сустрэчы гол у вароты Эдуардаса Куркіса забіў Вячаслаў Глеб. А вольны лідар турнірнай табліцы БАТЭ саступіў «Нёману».

Перамогу гродзенцам прынёс камерунскі паўабаронца Г'Эсаме, паразіўшы вароты жоўта-сініх.

Адначасна астатнія вынікі 28-га тура: бабруйскае «Белшына», якая ўжо гарантавала сабе месца ў вышэйшай лізе ў наступным сезоне, перайграла «Славію» — 1:0, «Днепр» разграміў брасцкае «Дынама» — 3:0, а «Нафтан» аказаўся мацнейшым за «Мінск» — 2:1. 2. Хакейнае «Дынама» нарэшце адчула смак перамогі. У хатнім матчы «зубры» перайгралі

хабараўскі «Амур» — 3:2. Менш чым за дзве хвіліны да заканчэння матча бела-сінія саступалі 1:2, але аніякі Кідок Аляксей Калужнага перавёў высвятленне адносінаў паміж камандамі ў авертайм. Але і дадатковы час не выявіў пераможцу. Тым не менш, па серыі булітаў вікторыя святкавалі падпалечны Аляксандра Андрэўскага. Вырашальную шайбу ў вароты хабараўцаў закінуў Збынек Іргл. З дваццаці ачкамі «зубры» па-ранейшаму займаюць перадапошыя месца ў заходняй канферэнцыі.

3. Не вельмі ўдала выступілі беларускія цяжкаатлеты на чэмпіянаце свету ў Польшчы. Па суме дваябор'я нашы спартсмены заваявалі два бронзавыя медалі. У вагавой катэгорыі да 69 кг вылучылася Дзіна Сазанавец, у катэгорыі звыш 75 кг — Кацярына Шкуратава. У мужчынскай частцы спаборніцтваў бліжэй усіх да п'едэстала аказаўся Аляксандр Макаранка. У вагавой катэгорыі да 94 кг беларус заняў чацвёртае месца, саступіўшы 6 кг бронзаваму прызёру з Казахстана.

4. У вырашальнай сустрэчы за выхад у паўфінал выніковага турніру, які праходзіў у Стамбуле, Вікторыя Азаранка саступіла кі-

тайскай тэнісціцы На Лі — 2:6. 1:6. У сярэдзінку першага сэта беларуска адчула боль у сцягне, але трапны кідок Аляксей Калужнага перавёў высвятленне адносінаў паміж камандамі ў авертайм. Але і дадатковы час не выявіў пераможцу. Тым не менш, па серыі булітаў вікторыя святкавалі падпалечны Аляксандра Андрэўскага. Вырашальную шайбу ў вароты хабараўцаў закінуў Збынек Іргл. З дваццаці ачкамі «зубры» па-ранейшаму займаюць перадапошыя месца ў заходняй канферэнцыі.

Дарына ЗАПОЛЬСКАЯ.